

cerede Medlem; thi vil man se paa, hvad her er sagt, synes det mig virkelig, at Meget taler for, at det ikke har været sagt i fuldt Alvor. Det siges nemlig her som en væsentlig og stor Bebrejdelse mod mig og min ærede Kollega, at vi ikke hidtil have svaret, naagtet der fem Gange har været indrykket en Bekjendtgørelse i „Frederiksborg Amts Avis“. Tænk Dem, mine Herrer! 5 Gange en Bekjendtgørelse i „Frederiksborg Amts Avis“ om at faae Svar paa en aldeles anonym Bekjendtgørelse. Der er imidlertid intet Svar kommet, og saa siger det ærede Medlem, at saaledes staar Sagen her endnu, som om det var nogen Sag, som kunde reises til offentlig Debat her i dette Thing, fordi en Anonym behager at avertere 5 Gange bag i „Frederiksborg Amts Avis“. Jeg har læst dette Avertissement, det vedkjender jeg mig, og har glædet mig over, at der var Medborgere, der vare saa vel stillede, at de havde Raad til at spille deres Benge paa Sligt, men det kunde aldrig falde mig ind, at der skulde være nogen naturlig Opfordring, end sige nogen Forpligtelse, for min Ven eller mig til at svare derpaa, og det var derfor, jeg troede, at det muligvis var en Spøg fra det ærede Medlem. Ser jeg nu hen til den øvrige Argumentation, da tillod det ærede Medlem sig at forudsætte, at der i den Handling, her var begaaet af mig og min Kollega, under visse Forudsætninger kunde foreligge intet Mindre end en — Majestætsforbrydelse. Han beklager, at Regjeringen ikke er skredet ind imod disse Embedsmænd, taler om en Skandale, en Plet. Det forekommer mig at være en saadan Overdrivelse, at Enhver maa indrømme det. Selv om der var Noget at indvende imod dette Telegram, indeholder Overdrivelsen dog saa megen komisk Kraft, at man, naar man læser det og ikke har hørt det ærede Medlems Foredrag, absolut maatte tro, at det var en Spads. Imidlertid har man sagt mig, at man efter det ærede Medlems Holdning maa antage, at det alligevel var en moralsk politisk Indignation, som laa til Grund derfor. Jeg skal altsaa gaa ud derfra og tænke mig det som en Mulighed, men jeg maa dog atter opfaaste nogen Tvivl, om det ærede Medlem er det mest prægnante og korrekte Udtryk for den offentlige politiske Moral her i Landet. Jeg siger, at det ikke

staar mig ganske klart, om han altid har fuld Adkomst til at tale et saadant Sprøg til mig og mine Kolleger, hentet fra dette Synspunkt. En anden Adkomst til at optræde imod mig i Anledning af dette Telegram fra Høiremand til Hans Majestæt Kongen kunde ligge i et udtrykkeligt eller stilltiende Mandat fra den høie Modtager af Telegrammet. Jeg tør vel imidlertid gaa ud fra, at der ikke i saa Henseende har foreligget nogen Bemyndigelse for det ærede Medlem. Men hvorledes Sagen end er, hvad enten der kan være nogen naturlig eller nogen anden Forpligtelse for mig til at tale, hvad enten jeg har nogen Anledning til at svare det ærede Medlem eller ikke, saa vil jeg dog gjøre det, om ikke for Andet saa for den uhyggelige Averterendes Skyld. Han, som har spildt sine Benge saa længe i „Frederiksborg Amts Avis“, maa viensynlig være uhyggelig over ikke at have faaet et Svar, som han forøvrigt ikke har nogen Adkomst til at forlange, og har endelig gjort sig den Uleilighed at sætte sig i Forbindelse med et saa anset Medlem af Thinget som det ærede Medlem og faaet ham til at antage sig denne Sag. Jeg siger, om ikke for Andet, saa for denne Mands Skyld, lad ham saa da faae et Svar, for at hans Sind kan faae Ro! Jeg skal derefter altsaa tillade mig at forklare Sammenhængen med dette Telegram. (Bust: Det varede længe.) Ja, nu kommer det, saa haaber jeg, at det skal glæde det ærede Medlem saa meget desto mere! Det hele Møde og Mødets Karakter kan jeg jo antage for at være bekjendt. Jeg haaber, man vil indrømme mig, at selv de vildeste Referater i Venstrebladene ikke nogenstunde have negtet, at der var Tusinder af Høiremand tilstede ved dette Møde. (Modsigelse.) Det Vildeste, jeg i saa Henseende har læst, er, at der var 10,000 Venstremænd og 2,000 Høiremand tilstede; jeg lægger det Vildeste til Grund, og saa var der dog Tusinder af Høiremand tilstede paa dette Møde. At disse Tusinder af Høiremand varint og begejstret sluttede sig til de Udtalelser, som fremkom fra Høire, og til de Leveraab, som udbragtes for Hans Majestæt Kongen, og i det Hele til de politiske Anskuelser, som bleve gjorte gjældende af Høiretalere, tror jeg ikke kan negtes. (Afbrydelse.) Ja, jeg tror dog ikke, at Noget for Alvor kan negte det. Derefter